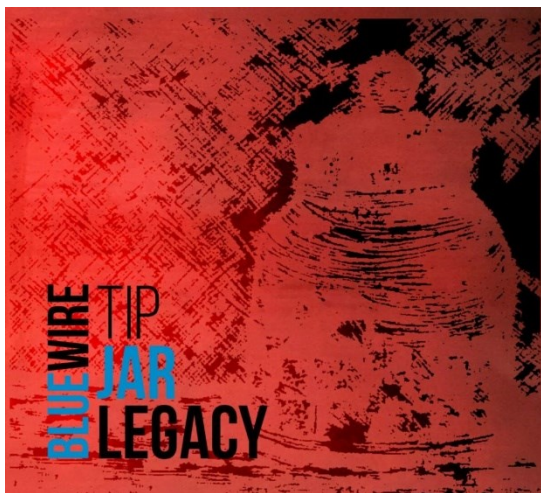

<https://luminousdash.be/reviews/album-reviews/bluewire-tip-jar-legacy/>

BLUEWIRE – Tip Jar Legacy

written by Francis Van Den Broeck 05/12/2020

Ja, er zitten nog verborgen pareltjes in de gezellige Kempen. Bluewire is er zo eentje. Bluegrass, americana, jazz, folk, blues,... het zit allemaal verscholen in hun cd *Tip Jar Legacy*. 'Oude rotten in het vak' is het minste dat je kan zeggen over deze band. Dit zijn duidelijk topmuzikanten met oog voor detail en liefde voor het vak! Zo horen we het graag...

Tip Jar Legacy is een album met maar liefst vijftien songs. Ligt het aan ons, maar wordt dit een zeldzaamheid bij minder bekende bands? Het gebiedt ons evenwel te zeggen dat het niet allemaal eigen werk is. Het meeste is herwerkte stuff uit het verre Amerika, maar het is daarom zeker niet minder interessant. We zetten alle songs even in de schijnwerpers.

Hold To A Dream (Tim O'Brien) is meteen een instant 'gelukstheetje'. De vrolijke melodie doet heel folkie (sic) aan. De viool, gespeeld door Jef van Aken, doet hier dan ook wonderen en lijmt het boeltje aan elkaar. Katrine Druyts die de meeste vocals voor haar rekening neemt, heeft een eenvoudige doch mooie stem. Niet al te veel franjes, maar gewoon voldoende in dit genre. Misschien is er hier en daar nog een beetje schaaftwerk aan het Engels, maar dit valt nauwelijks op.

It Ain't Love is een song die zo uit een jaren dertig album kan komen. Oorspronkelijk is het geschreven in tachtig door John Hadley. Deze leuke bewerking mag er toch wel zijn hoor! Een filmische intro gevolgd door een meerstemmige compositie. Het zou zo uit een maffioso film kunnen komen. Naast de vrouwelijke hoofdstem vormen de andere vier muzikanten een goede samenhang in de vocals.

It's A Sin To Tell A lie (Billy Mayhew) is zowaar een charleston! Op dit album zijn ook enkele gastmuzikanten uitgenodigd. De mandoline past hier dan ook perfect bij. De sfeer zit goed in dit nummer. Je waant je achter de frontlinie, even weg van De Grote Oorlog. Misschien ook wel even weg van de 'oorlog' die we nu moeten voeren...

Jazzonia start bijna als een Ierse folk traditional. Maar de naam doet al vermoeden dat dit nog overgaat in een gipsyjazz. Oorspronkelijk was *Jazzonia* een gedicht van de Afro-Amerikaanse dichter Langston Hughes. Walter Pelckmans, die ook de mandoline en enkele vocals op zich neemt, heeft hier een aangename melodie op gecomponeerd.

Zoals doet vermoeden is *Travellin' Blues*, een echte 'lazy blues' pur sang. Deze herwerking van Jimmy Rogers is iets sneller en heeft iets minder die typische oude grammofoonplaatklanken. Misschien verliest het daardoor toch wat van zijn charme. Leo Sommen levert een passend baslijntje af.

Benny's From Heaven (A. Johnston / J. Burke / E. Jefferson), het eeuwige verhaal van de soldaat die thuis komt en daar de ontrouwe vrouw vindt... helaas, pindakaas. Deze bewerking brengt ons een goed samenspel met leuke overgangen van het ene naar het andere instrument. Pieter Verkuylen neemt hier ook even de dobro bij de hand. Dit geeft het nummer op een bepaald moment ook een country sfeertje.

De song *Coming On Strong* van Brenda Lee deed ons meteen denken aan de film *O Brother Where Art Thou* (bij deze een gratis tip voor Bluewire.) Deze country classic is een fijne bewerking en schept meteen een 'deep

south' sfeertje. Je hoort enkele duetten die elkaar prima aanvullen. Een dobro met eventueel een bottleneck zou hier ook wel passen, maar dat is smaak uiteraard.

Eentje in het Spaans: *Las Golondrinas* (Vega/Palmerin), vrij vertaald *De Zwaluwen*, is een verrassende wending in het verhaal. En de zwaluw is toch wel een beetje de vreemde eend in de bijt. We zeggen er wel evenwel bij dat deze met tex mex gekruide song toch wel mooi is gebracht. Ergens begrijpen we wel de keuze om dit nummer op het album te plaatsen. Er loopt als het ware een soort zwoele, melodische rode draad doorheen *Tip Jar Legacy*.

Het Spaanse verhaal gaat verder met *Otro Vasito* (Tish Hinojosa) of *Een Ander Glas*. Deze is, zoals de vertaling wel doet vermoeden, een 'dronkemanslied'. Dat betekent zoals altijd: het glas heffen en toosten op het leven! Deze sfeer wordt dan ook goed naar voor gebracht: bingo!

The Little Things Are Hardest In The End, vreemd om te zeggen, maar laat ons hopen in 2021... Deze bewerking van Pharis and Romero is een countryblues die in de lijn ligt van *Travelin' Blues*. Best aardig, maar niet echt iets dat eruit springt.

Just Now is een eigen compositie van Walter Pelckmans. Er zitten enkele onverwachte akkoorden in dit folk klinkend nummer. Flor Verschueren, gastmuzikant van dienst, blaast met de accordeon leven in de song. Ergens zit er wel een klankverschilletje, en we weten niet goed of dit de bedoeling is. De melodie doet, net zoals zoveel nummers op dit album, vrij filmisch aan. Of dit eigen nummer ook radiowaardig is, valt af te wachten. Bepaalde zenders moeten dit toch durven noteren in hun playlist.

Jolie Louise (Daniel Lanois) is een jolige bewerking van een oorspronkelijk Canadees, melodramatisch nummer. We waren meteen verkocht door de sound van de accordeon in het tussenstuk. Maar vooral de fraaie meerstemmige backings met het gezapige Franse Québécois dialect is gewoon hilarisch. Hier ook een pluim voor de basstem, deze past perfect in het plaatje!

Having Myself A Time (L.Robin/Ranger), een jazz klassieker, wordt in deze bewerking gedragen door de viool, dobro en bas. Deze song past helemaal in het verhaal dat Bluewire wil brengen. 'Take it vooral very easy' zouden we zeggen: op een zondagochtend met een geweldig gin geladen drankje... Take care folks!

De naam alleen al: *Moonshiner*, alsof gin niet genoeg was. Deze bewerking zou zelfs een traditional kunnen zijn uit het boekje. En wie weet, want de oorspronkelijke componist is blijkbaar onbekend. De vocals zijn misschien niet echt stabiel, maar dat hoort er nu eenmaal bij als je zingt over 'booze'. In combinatie met de backing komt het helemaal op z'n pootjes! De mandoline speelt hier de melancholische rol wat het verhaal alleen maar ten goede komt.

Om af te sluiten hebben we nog de bluegrass *Tell Me Baby Why You've Been Gone So Long* van Mickey Newbury. Het is een leuke afsluiter dat eigenlijk alles nog eens op een rijtje zet qua melodie en instrumenten.

Tip Jar Legacy is een aanrader voor mensen die houden van het genre. Het zijn vooral bewerkingen van bestaande nummers. We hopen evenwel op een vervolg met meer eigen werk, want dat moeten deze muzikanten zeker aankunnen! Bluewire is een band die volgens ons overal zou kunnen optreden: van kleine cafés tot op festivals. We zijn dan ook vooral benieuwd naar een live optreden, liefst ook met de gastmuzikanten.